

DESIRE®

A man and a woman are sitting on a brown tufted sofa, leaning towards each other in a romantic embrace. The man is wearing a black shirt and a watch, and the woman is wearing a red dress and jewelry. The background is a solid red color.

Joanne Rocková
Láska,
nebo zrada?

 HARLEQUIN®
TM

JOANNE ROCKOVÁ

LÁSKA, NEBO ZRADA?

PŘEKLAD

DANA KOVALOVÁ

Milá čtenářko,

*jistě mi dáte za pravdu, že v zaměstnání a při nej-
různějších pracovních setkáních velmi často mezi ko-
legy přeskočí jiskra. Ovšem vztahy mezi nadřízený-
mi a podřízenými jsou již ve většině firem a institucí
považovány za nežádoucí a nevhodné. Podívejte se
tedy, jak takové ošemetné situace řeší moji hrdino-
vé. Vždyť hrdinka prvního příběhu Podvodník, nebo
milence? dokonce vyšetřuje případ svého bývalého
milence. A v romanci Láska, nebo zrada? se ředitel
firmy sblíží se zaměstnankyní, kterou podezírá z fi-
remní špionáže. V povídce s názvem Snad tentokrát!
podlehne majitel firmy romantice, přestože na ni ne-
věří. Zkrátka, láska překračuje všechna pravidla,
všechny představy a předsudky a mění nás k lepšímu.*

Přeju Vám, abyste si krásně užila četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

LÁSKA, NEBO ZRADA?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Ways to Tempt the Boss

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Dana Kovařová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Joanne Rock
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8539-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8540-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8541-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Firemní tamtamy tvrdily, že vizážistka Blair Westcottová rozhodně nezapadá do běžné škatulky této profese.

A Lucas Deschamps teď sledoval nejnovější přírůstek do firmy Deschamps Cosmetics ze stínu za nasvícenou scénou, zatímco kreativní tým připravoval focení ve West Village.

Blair právě malovala jistou rukou kočičí oči modelce usazené na židli. Z přehrávače na toaletním stolku se zrcadlem se linul latinsko-americký pop a na vozíku vedle něj byl rozložený kosmetický kufřík jako ruská matřjoška.

Blond vlasy stažené do culíku Blair spadly přes rameno, když se naklonila dopředu, aby pokračovala v líčení brazilské olympioničky, která souhlasila, že se stane tváří značky Deschamps.

Ale Lucasovu pozornost nepřitahovala světově opěvovaná volejbalistka. Věnoval ji výhradně Blair. Černá zástěra jí zvýrazňovala štíhlý pas a měkce obepínala oblé boky. Při práci se smála a povídala si s klientkou, která se díky tomu cítila naprosto uvolněná. Blair dokázala přenést pohodu na každého, s kým se setkala.

Samozeřejmě až na Lucase.

Nedokázal se uvolnit v přítomnosti nadané vizážistky, kterou jeho matka najala, aniž by se o tom s ním

poradila. Tedy ne že by Cybil Deschampsová potřebovala jeho svolení. Technicky vzato to byla pořád její firma. Ale i tak měl Lucas pocit, že se na něj měla obrátit dřív, aby jí pomohl podnik stabilizovat, když ji opustil manžel a nyní se pokoušel její kosmetickou značku odkoupit a znovu tak své bývalé ženě uškodit.

Lucas by jí okamžitě doporučil, aby přestala přijímat nové zaměstnance pro případ, že by mezi nimi byl někdo napojený na jeho otce. Někdo, kdo by škodil firmě zevnitř a snažil se o průmyslovou špionáž.

Mohla by tím sabotérem být Blair?

Lucasovi se rozezněl v hlavě varovný signál, když zjistil, že jejím předchozím zaměstnavatelem byla kosmetická společnost sídlící na Long Islandu, která spadala pod konglomerát luxusních značek vedený jeho otcem.

Pokusil se zahnat svou frustraci a uhnul asistentce fotografa, která se snažila posunout reflektor, aby udělala místo pro větrák. Další z pomocnic mu podala šálek kávy, o který nežádal, ale nepřítomně si ho vzal, zatímco si v hlavě procházel všechno, co věděl o vizáristce probírající se právě škálou očních stínů.

V první řadě se Blair Westcottová zdála být až příliš milá a srdečná, aby to byla pravda. Proboha, dokonce pekla cukroví pro ostatní zaměstnance! Nejméně jednou týdně od chvíle, co před půldruhým měsícem nastoupila, přišla s plastovými krabicemi plnými domácích sušenek nebo košíčků. Kdo tohle dělá?

Zkusil si představit, jak ty dost velké krabice veze v ranní špičce v metru, ale nepovedlo se mu to. Na druhou stranu Blair patřila k lidem, kterým ostatní ochotně pomáhali. Kdyby byla princezna z kreslené pohádky, byla by tou, ke které se sbíhají všechna lesní zvířátka, když si zpívá a uklízí přitom svůj domeček. Taková prostě byla, a bylo to tak nápadné a tak nezvyklé, že se musel v duchu ptát, co asi schovává pod tím sluníčkovým zevněškem.

Lucas měl podezření, že mají ve firmě už skoro šest týdnů nasazeného špeha. To časově odpovídalo době, kdy Blair nastoupila. A to ho také nutilo se na ni blíže zaměřit. Podle jeho zkušeností nemohl být nikdo tak ohleduplný a milý, jako ona, aniž by měl nějaký postranní motiv.

Rozblikala mu v hlavě varovnou kontrolku. Ale to nebyl jediný účinek, jaký na něj měla. Krom svého podezření k ní Lucas cítil žhavou, nepotlačitelnou přitažlivost. Tenhle nežádoucí pocit ho šířal natolik, že byl v její přítomnosti nesnesitelně nevrlý, a to rozhodně nepomáhalo snaze zjistit, jak to s ní vlastně je.

„Chtěl by ses podíval, Lucasi?“

Melodický zvuk Blaiřina hlasu ho vytrhl z temných myšlenek. Podíval se na ni a setkal se s pohledem zářivých, modrozelených očí. Pokynula ke sportovkyni, kterou líčila na focení, a pak o krok ustoupila, aby si mohl lépe prohlédnout její práci. Jediný problém byl, že nedokázal odtrhnout pohled od Blair.

Měla tak plné rty, že vypadala, jako by se pořád usmívala. A kdykoli se usmála doopravdy, objevily se jí v kulatých tvářích dolíčky. Ale hlavním zdrojem jeho osobních fantazií byla především její vysoká postava s křivkami na všech správných místech. Byla zvyklá oblékat se s neskrývanou ženskostí, která lichočila každému kousku jejího těla. Růžová sukně a bílá halenka patřily ke stálícím jejího šatníku a působila v nich zatraceně lákavě. Tázavě zvedla obočí, jako by se chtěla zeptat, proč na ni tak zírá. Zamračil se, než svou reakci dokázal potlačit.

Ale Blair se jen usmála a dodala: „Mračil ses tak strašně, že jsem si říkala, že to s tebou raději zkonzultuju, abych se ujistila, že jsem na Antonii nepoužila špatný odstín stínů.“

Na vteřinku na pozadí Blaiřiných okouzlujících způsobů zahlédl záblesk výzvy. Možná i špetku „jdi do háje“. Neměl pocit, že by se takhle chovala k někomu

jinému než k němu. A nebylo to poprvé, co zahlédl pohled, který se v mžiku objevil a zase zmizel. Všichni ostatní viděli jen milou stránku její povahy. On by klidně odpřisáhl, že se pod ní skrývá i spousta ohně.

„Líčení je dokonalé,“ ujistil Lucas mladou olympioničku na křesle, protože usoudil, že bude bezpečnější, když se soustředí na ni. „Opravdu si vážíme toho, že s námi spolupracujete na téhle kampani.“

Zvedl šálek kávy k přípitku a byl rád, že se mu povedlo odvést pozornost od napětí mezi ním a Blair.

„Potěšení na mé straně,“ usmála se Antonia, a pak se naklonila, aby se na sebe mohla důkladně podívat v nasvíceném zrcadle.

„Jsem moc ráda, že Blair nechává vyznít to, jaká jsem, místo aby se snažila zamaskovat všechny moje pihy vrstvami základového make-upu, jako jiné vizážistky.“

„Ty pihy jsou nádherné.“ Blair se přes Antoniino rameno podívala do zrcadla, ale její pohled se setkal s Lucasovým. „Ani ve snu by nás nenapadlo je zakrývat,“ dodala a nějak se jí podařilo, aby její hlas nezněl vítězoslavně.

Když minulý týden plánovali tohle focení, Lucas navrhoval, že by detailní záběr na řasenku vyzněl dramatictější, kdyby sjednotili barevný odstín pleti. Měl pocit, že pihy budou působit rušivě, ale umělecká ředitelka i Blair měly opačný názor.

„Už to bude hotové?“ zeptal se o něco ostřeji, než měl v úmyslu, než se příliš rychle napil černé kávy, která mu spálila krk až do žaludku.

„Nesmíme narušit Antoniin rozvrh.“

Hlas v popáleném krku mu ochraptěle zadrnčel a Lucas prudce odložil šálek i se zbytkem kávy a odstrčil ho od sebe. Blair naskočily dolíčky, i když se místo úsměvu kousla do plného spodního rtu. Lucas by se klidně vsadil, že se snaží nerozesmát.

„Samozřejmě,“ odpověděla a stáhla Antonii černý

ochranný plášť. „Jermain jen ještě přímo na scéně před focením upraví vlasy.“

Lucas kývl a znovu se stáhl do stínu fotografického studia, kde si hodlal prohlížet výsledky dnešního focení na obrazovce laptopu. Bylo to bezpečnější než se dívat na Blair. Dokud nezjistí, jak to s ní doopravdy je, nemůže si dovolit jí věřit. A rozhodně si nemůže dovolit podat se přitažlivosti, která sílila s každým dnem... i když by strašně rád věděl, jestli totéž cítí i ona k němu.

Zbýval mu jenom měsíc, aby matce pomohl dosáhnout natolik výrazných zisků ve firmě Deschamps Cosmetics, aby si zajistila podporu členů správní rady a zabránila tak převzetí firmy konglomerátem jeho otce. Čím dřív to vyřeší, tím líp.

Lucas vedl svou vlastní firmu, která zajišťovala vysoce kvalifikované zaměstnance pracující z domova na dočasnou výpomoc firmám, kde byly jejich služby potřeba. Zatím ale odsunul vlastní podnik stranou, aby pomohl matce. Doufal, že tahle laskavost konečně zmírní pocit viny, že jí neřekl, že je jeho otec záletný lhář, jakmile to sám zjistil.

Kdyby tehdy v době svého dospívání nemlčel, matka by založila svou kosmetickou firmu sama, pod svým jménem za svobodna, a nemusela by teď čelit jeho zákeřným útokům a pokusům připravit ji o všechno, co vybudovala.

Ještě měsíc, a pak se toho břemene zbaví... jen ještě musel vyřešit pocity, které v něm vyvolávala Blair Westcottová. Byl nejvyšší čas postavit se jim čelem. A jestli se mu přitom povede vyřešit i její možné napojení na firemní špionáž, tím líp. Vytáhl telefon a poslal jí e-mailem zprávu:

Sejdeme se v mé kanceláři v pět odpoledne.

Blair si ten zlověstně znějící mail četla znovu a znovu, když se odpoledne vrátila zpátky do své kanceláře. Vzkaz byl napsaný v hlavičce zprávy, prostor pro text

byl prázdný, nebyl tam připojený dokonce ani automatický podpis, jak bylo zvykem u veškeré elektronické komunikace ve firmě Deschamps Cosmetics.

Tedy ne že by potřebovala podpis, aby věděla, kdo se s ní chce sejít. Lucas Deschamps, následník a pravděpodobný dědic kosmetické firmy své matky, jí dával najevo osobní averzi od první chvíle, co se setkali.

Sakra.

Teď neměla čas myslet na Lucase a jeho podezíravé, světle hnědé oči. Zaklapla laptop na pracovním stole v otevřeném kancelářském prostoru plném služebně mladších zaměstnanců firmy Deschamps Cosmetics, prošla k občerstvovacímu ostrůvku a z čerstvě vyprané hromádky prádla v koši postaveném vedle něj si vzala tenkou deku. V kanceláři bylo vždycky spíš chladněji, ale to nebyl jediný důvod. Společnost si cenila svého kreativního týmu a snažila se pro něj vytvořit pohodovou, uvolněnou atmosféru. Takže se Blair mohla i během pracovní doby zachumlat do deky a uvelebit se v jednom z pohodlných křesel lemujících prosklenou stěnu s výhledem na řeku Hudson. Ze své vyhlídky ve výšce dvaadvaceti pater se mohla dívat na lodě a nákladní čluny, jak plují kolem sochy Svobody, zatímco se několik jejích kolegů snažilo vymyslet názvy nových rtěnek a hrálo přitom stolní tenis.

Telefon jí zabzučel, právě když se pohodlně usadila.

Přijedeš tenhle víkend?

Přečetla si zprávu a cítila, jak se jí sevřel žaludek při myšlence na nemocnou matku, která je teď sama v malé chatce hodinu cesty na sever. Blair jí pro ni pronajala, aby to měla maminka blízko do dobrého střediska pro léčbu rakoviny. Blair se musela vzdát dalšího studia a prodat jejich rodinný dům na Long Islandu, aby zaplatila operaci, kterou její matka Amber Westcottová potřebovala, když jí zjistili rakovinu vaječníků. Protože neměla zdravotní pojištění, účty za léčbu šplhaly do nebes.

Středisko pro léčbu rakoviny, kam Amber nyní chodila na terapii, mělo dobré hodnocení a výhodou byla i jeho poloha v oblasti s nižšími náklady na bydlení. O víkendech Blair pravidelně sedla na vlak, který sledoval tok řeky Hudson, a pak vystoupila na zastávce, kde si musela vzít taxi, aby se dostala na malebné místo u paty pohoří Catskill Mountains.

Ovšem náklady na pronájem chaty a jízdu taxíkem byly mizivé v porovnání s cenou chemoterapie.

Rychle na telefonu natukala odpověď.

Rozhodně!

A doplnila ji sérií veselých smajlíků, aby zněla optimisticky.

Chybíš mi! Jsi v pořádku?

Vlastně jsem dost unavená.

Tenhle víkend bys měla zůstat doma, zlatíčko. Stejně budu jenom spát.

Sevření žaludku zesílilo.

O důvod víc, proč bych měla přijet a postarat se o tebe.

Když to psala, trochu se jí třásly prsty. Mrzelo ji, že nemohla být s maminkou pořád, aby se o ni postarala. Táta se s mámou rozvedl před deseti lety, a pak se rychle znovu oženil. A Blair byla jedináček. Proto ji máma teď tolik potřebovala, i když jedna z jejích kamarádek bydlela poblíž a vozila ji na chemoterapie, a pak u ní vždycky nějakou chvíli zůstala. Ale to nebylo stejné, jako být s rodinou.

Uvařím ti tu kuřecí polévku, co máš ráda.

Odpověď tentokrát nepřicházela delší dobu. Sevřela telefon, jako by z něj mohla vymáčknout další máminu zprávu.

Napiš mi v pátek a já ti dám vědět, jak se cítím. Teď si jdu zdřímnout.

Blair odpověděla několika symboly polibků a přitáhla si pokrývku pevněji kolem těla. Zavřela oči, aby zahlala bolest provázející obavu o mámino zdraví.

Původně doufala, že jí výhled z okna pomůže rozptýlit obavy z jejího záhadného, málomluvného šéfa. Ale přemýšlet o tom, jakým matoucím pohledem se na ni Lucas dívá, by bylo lepší než bezmocný strach o maminku... a to, jak zaplatí za zdravotní péči, kterou potřebuje, aby zůstala naživu.

Protože rozhodně nemohla přijmout nezvyklou pracovní nabídku, kterou dostala před třemi dny z firmy, která ji dříve zaměstnávala. Chtěli po ní, aby v Deschamps Cosmetics získávala informace, které by jim pomohly v konkurenčním boji. Bylo by to naprosto neetické, i když technicky vzato by nedělala nic nelegálního. Kdyby tu práci přijala, znamenalo by to, že bude moci zaplatit za chemoterapii.

Bývalá kolegyně, která ji s tím návrhem kontaktovala, nejdřív probudila její naděje. Říkala, že pro ni má zajímavou bokovku, která bude finanční odpovědí na její modlitby. Ale jakmile pochopila, že má dělat špeha pro konkurenci, věděla, že na to nemůže kývnout. Bude muset najít jiný způsob, jak financovat máminu léčbu.

Zvláště když mohla přijmout práci v Deschamps Cosmetics jen díky nabídce dostupného bydlení, kterou jí poskytla Cybil Deschampsová. Krom toho, že založila Deschamps Cosmetics, byla Cybil také význačná filantropka. Jednu ze svých nemovitostí v Brooklynu přeměnila na společné bydlení pro ženy inspirované historickým hotelem Barbizon.

Blair tak získala možnost užívat sdílený byt, a to společně se spolubydlícími, které díky tomu poznala, bylo nejlepší částí nejhoršího období jejího života. Proto byla Cybil poslední člověk na světě, kterého by kdy chtěla špehovat, bez ohledu na výši finanční odměny.

Její bývalá kolegyně naléhala, aby o tom ještě přemýšlela. Ale i když tu nabídku nepřijala, cítila se provinile. Jejich rozhovor byl ještě divnější, když jí žena připomněla, že jejich rozhovor spadá pod dohodu

o utajení informací, kterou u svého bývalého zaměstnavatele podepsala. Měla pocit, že to není právně možné, když už pro firmu About Face nepracovala, ale nehodlala se o tom dohadovat, protože stejně neměla v plánu se o tom s někým bavit.

„Poslyš, Blair,“ zavolal na ni jeden z jejích spolupracovníků a úspěšně se mu podařilo překřičet hluk kolem pingpongového stolu. „Zítra je středa. A středa je sušenkový den, mám pravdu?“

Blair vstala z křesla, otočila se a zjistila, že se na ni dívá spousta dychtivých tváří. Její spolupracovníci měli evidentně zájem o domácí pečené dobroty. Přiměla se k úsměvu, aby zamaskovala své neustálé obavy o maminku a účty. Krom toho ji pečení opravdu bavilo a těšilo ji přinést každý týden do kanceláře trochu radosti.

„Sušenkový nebo košíčkový. Ráda upeču to i to.“ Rozhlédla se kolem a zjistila, že teď už nikdo ani nepředstírá, že pracuje. Koneckonců blížila se pátá a s ní i konec pracovní doby. „Nějaké speciální přání?“

Se všech stran se začalo ozývat víc než deset hlasů, které se navzájem překřikovaly v kakofonické změti druhů sušenek a příchutí košíčků. Rozesmála se, složila deku, kterou měla přehozenou přes ramena jako pláštík a položila ji na židli u svého stolu.

„A co když rozhodnu já?“ navrhla a věděla, že její spolubydlíci budou mít z čerstvě napečených sladkostí taky radost. Tana i Sable měly náročnou práci a Blair si užívala, jak je jídlo každý večer všechny svede dohromady. Potřebovala jejich společnost, aby si udržela zdravý rozum.

„Ale přinesu dvě věci. Košíčky i sušenky,“ slíbila a odpovědí jí byl jásot a oslavný pískot. Byl by to radostný konec dne, kdyby ji ještě nečekala schůzka s Lucasem.

Sakra.

Vytáhla zpod stolu malou kabelku a odolala nutkání

přičíslnout si vlasy. Vzala si ale mentolku, což si v duchu zdůvodnila tím, že totéž by udělala i před setkáním s ženou. Čerstvý dech byl vždycky důležitý, nejen během osobního setkání s neskutečně přitažlivým šéfem.

Obešla výtahy a zamířila ke schodům, protože potřebovala vyjít jen o patro výš, aby se dostala ke kancelářím vedení firmy. Zatímco stoupala nahoru po schodech, snažila se psychicky připravit na nadcházející setkání.

Lucas byl členem správní rady společnosti Deschamps Cosmetics a Cybil se několikrát nechala slyšet, že do roka převezme její místo generálního ředitele. Ale Lucas tu až donedávna nepracoval. Měl vlastní firmu, která neměla nic společného s líčidly ani kosmetickým průmyslem. A Blair se musela v duchu ptát, jestli skutečně Lucas jednoho dne převezme matčinu společnost, anebo jestli je to jen Cybilino zbožné přání.

Tak nebo tak, Blair si dávala velký pozor na toho vysokého, tmavovlasého obchodního magnáta, který jako by ji přímo propaloval svýma světle hnědýma očima. Ne že by z něj byla nesvá. Spíš ji to zneklidňovalo. A nepomáhal ani jeho podmanivý chraplavý hlas.

Na druhou stranu jeho zachmuřené mračení ji nijak neodrazovalo. Spíš ji ponoukalo, aby se k němu pokusila přiblížit. Vyprovokovat ho. Rozesmát ho. Nebo přimět k polibku...

Vážně mě napadlo právě tohle?

Jakmile si uvědomila, jak zrádné myšlenky jí víří hlavou, vzala je a zabouchla do nejzastrčenějšího šuplíku své mysli a zařekla se, že se k nim nesmí vrátit.

Nikdy.

Neměla důvod myslet na svého až příliš sexy šéfa právě tímhle způsobem. I když by nemohla popřít nával horka při pomýšlení, že s ním bude sama v jeho kanceláři. Naštěstí už měla docela praxi v potlačování podobných pocitů, které se v ní probouzely, kdykoli se k němu přiblížila víc než na deset metrů.